

Patosy László

Asatt én

Pennyedt őszi délután, a fény már folyik kifelé a nappalról.
Turkáló a korlátok között, kassza parokban a mindenféle ruhák, új ár-
kiszárlat, néhány vásárló, iparodott, lehátrált levegő.

Eső.

Ugy magas, mintha az őszi lenne a turkáló, mintha csak miatta
gyújták volna reflektorokkal a nyugatán kidobható, nálunk viszont még
isznak primitív ruhákat.

Mintha minden természetes lenne és normális.

Megában matyog, ismeretlen lépek.

Egy hardigánt próbál. Egyáltalán tükör a terem közepén, az előtt
emelni megábrós és szűken kibályosodott kalmit. Mely gödörhöz ismét
a szemek, árnyékba hajt, és árnyék a tekintet is, amivel önmagát barmolja.
A szorosan a fejre tekeri kendőt, és erőszakosan előremegő palacsintákat
meg arat, a gyűrűk, inkább csak odafentett szemöldököt. Valózat,
késő valamit, amit sejtnek láthatna.

Megában matyog, ismeretlen lépek.

Bordásírók zala, jó lesz. Újra a tükör elő, egyik oldalán a má-
rihára billenti súlypontját, póló, csinosít, ehégre ez egy turkáló, és
ehégre ő még nő. Láttam hiszen nagy baj, de a törzs már nem
plég ehé a méretes. Fontos, hogy a vállak babrálnak a gombahat,
kálta mégis, mereseen köztök a kamény szövet, ahogy se akar formája
lenni. Túlán háré még alája valamit, úgy kintesen jó lesz.

Megában matyog, ismeretlen lépek.

Pulóverek. Kergáltak, rejtek, hátított, mintának. Valózat kis-
tük, kitaláltak az albar a zala alól, kregg-papír a bőr. Utamosen
kocannak egymással a vállak, ruhák, hajlékony, minnyogy rudak,
és utamosen feszülnek az inak is, ruhák, merese drátosdrányak. Egy
nonygyintárat valamit, kassza, ruhákat gattogató gyapjú, fenék alá
ér. Jelesei, után vissza a zala, alig fér rá, nem baj, így leg-
alább kicsit behátródodik a kiterés. Kémből és profillal is
megnézi magát, dudarész, kimmög, testet terem magánál. Kévetből,

szérméből, gyögyjükből, leírásból.

Magában matyog, összerivóra lépked.

Mégse jó, valami egyszerűbbé kine. Lencsere a szót, a pulóvert is, véletlenül felcsiszol a nadrágba betűt pálc, szék, vörös falkok tűnnek elő, fájdalom és hernyóháló térképe. Lencsere a szót és hibben felpillant, nem látta-e valami, szerencsére kevesen vannak, de nem elég kevesen ahhoz, hogy ne pont azt a mellényt nézzék hi, amin most neki is megakadt a szem. Olasz, minden utánnyúl, de egy másik nő megelőzi. Nem tudja, idejében kifejezni a mosdulatát, ott ragad a levegőben. A másik nő először a hirtelen pillant, a lila erekre, a hirtelen beütő kutyákra, és csak utána már fel. Tized-működésre alatt változik a tekintete, egyetlen villanás, és az értetlenkedő felháborodásból szánakosra lesz. Elengedi a mellényt, meghátrál a torhat, átmező a másik sorba.

Magában matyog, összerivóra lépked.

Nem is olyan jó ez a mellény. Plampos. És kitűnő kistest szabott is. Továbbra is a szemek sorba, megáll egy lida előtt. Téli kelmék vannak benne, sál, sapka, kesztyű. Hirtelen tűz, szúrja a pulóvert, és ettől még jobban észbe jut, hogy odalent mennyire szűk és repedezett minden. Először magának csak a kendővel a fején kine kezdni valamit. Egyre mélyebbre hatol, sorban dobja félre a székhat, nem jó, nem jó, olyan kell, ami alá befér a kendő, mert anélkül nem lehet, túlságosan kiállnak a kelmék, csak keveset nem fogynak, kitérő kitérő távolabb állnak a bizonyítól, aháha underd-nának a testtel és minél jobban el ahornak kicsit tőle. Na ez, talán ez jó lesz. Vastagon kergelt, mintis, bajtűz. Újra a tükör elé, pont jó. Persze ha a kendő nem lenne, az ország csiszra a sapka, de így legalább eltakarja, amit el kell.

Magában matyog, összerivóra lépked.

Igen, a sapka szét. Hirtelen magát, magas és egyre soványabb, de itt most a magas a könnyű, valami ehhez illőt kine választani. Milyhivőgőrit ne, eddig ne voltak túl nagyok azok a mellék. És a fűz a nyak alatt, a hirtelen felismerésnél: tágas, meleg, mely, hirtelen csak a magát benne az elcsiszra. Olyanul, megérinti, simogatja, dörög, mintha el ahornak tüntetni. Ehhez a test-les már csak néz és csontos ujjak fognak émi, bármilyen egyéb tapintást feleltetne a szögletes és a belőle áramló hideg —

reszétül rugorodók el a tüdőből. Ugyanakkor a szék hozott, nem is
valószínű, egyrészt után kapja le a ruhát, kintélly, amiben
éppen lehet enni jó étvágygal, het papára, kinyit nélkül, vadul
röket, már nem matyog magában és nem léphet visszavira, tróing-
modráig, amiben sportolni lehet vagy attan ismerőse lehelben, hisse
a hár a ruh kalni, egymásba gabalyodnak a vállak, miniszanya,
amiben rendezés lehet, és amit felhamalyos kapuajában fel lehet
hajtom, és ami alatt nem rezegő, szikhat jarkaljak a csomak, ha-
nem feresez rerdül a his minden egyes köpésnek, igen, gyöngyörök
= hamlak, szírad a száj, de nem áll le, kiro ősi, hora tavasi
halat, amiben egyedül arra kell gondja legyen, hogy ehessen, mennyire
stiluos, aharsak ehben a pancerban, szét hirsólag a független
és szabad nek hordanak, atlátó és éppen az a lenyeg, mert én
nem akarok többé rejtgetni senkit, nem rezegjen, hogy napról napra
szívörögk elfele, itt vagyok, csajok, még itt vagyok, csaj vagyok én
is, nő!

És ehhez megterem. A tükör előtt áll ismét, látja raját, oot-
zilált arcát és azt is, ami a kőta mögött törtérik. Lenki se néz rá,
és mégis mindenki őt figyeli, még az ide-oda talozatott ruhák
is felismeretlen ruhognak. Az elárutónó mintha valamelyik hirsat-
balatit vette volna helyém, olyan morallyal lép oda hozzá, és a
terem minik részébe mutat. Itta vannak a próbafülkék, mondja.
Es legyen szives, hisse el a függetnyt.

(Megjelent a haz. hu felületén 2015. december 22-én.)